

УДК 347.4

DOI <https://doi.org/10.32845/2663-5666.2020.1.8>

ЗАХИСТ ПУБЛІЧНИХ ТА ПРИВАТНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ПРАВ ОСОБИ: ЧИННИКИ ЩОДО ДОСЯГНЕННЯ СУСПІЛЬНОГО БАЛАНСУ

У сучасному цивілізованому суспільстві інформація є однією з основних соціальних цінностей. Право особи на вільний оборот інформації є елементом свободи слова як визначального та основоположного принципу демократії, гуманності та справедливості. Належний доступ і використання відомостей як певного нематеріального блага забезпечує реальну реалізацію матеріальних прав суб'єктів у економічній та особистісній сферах. Відтак правильне правове регулювання та охорона вільного обігу даних є засадничими основами для досягнення цілей соціально-економічного та культурного розвитку країни, поліпшення якості життя. Ступінь розвитку цього права характеризує ступінь прогресу суспільства, рівень особистої свободи особи, який реально забезпечується державою [1, с. 50].

Інформаційні відносини пронизують буквально всі сфери економіки, політики, соціального життя. Тому правове регулювання у сфері інформаційної комунікації володільців і розпорядників подібних даних набуває значної актуальності. Причому особлива увага мусить приділятися питанням належного правозастосування існуючого інструментарію, а це потребує активізації відповідних доктринальних досліджень.

Роль інформаційного права в інформаційному суспільстві XXI століття переоцінити важко. У сфері інфообігу практично відсутні географічні і геополітичні межі і навіть часові рамки і годинні пояси, а також, як правило, не діють національні законодавства. В науковій літературі немає єдиної позиції стосовно сутності інформаційного законодавства та його впливу на реальний стан відповідних відносин на міждержавному та національному рівнях. Це аж ніяк не зменшує важливість теоретичного осмислення цього питання, а практичне значення дискусії з цього приводу визначається, серед іншого, потребами адаптації національного законодавства до світових та європейських принципів. Інформаційне право, як правове відображення такого суспільства, має будуватися на нормах, які регулюють основні групи інформаційних відносин на міждержавному рівні [2, с. 35]. У цьому контексті основними орієнтирами мають слугувати теоретичні та практичні напрацювання європейських юридичних інституцій, які ґрунтуються на застосуванні приписів Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод і прецедентній практиці Європейського суду з прав людини.

Питання щодо правового забезпечення стабільності, відкритості та доступності обороту інформації, а також вивчення юридичних механізмів захисту відповідних прав особи неодноразово висвітлювалися в науковій літературі. Можна згадати праці таких вчених, як Т. Костецька, А. Марущак, І. Гнибіденко, Д. Луспенник, В. Копилов, Є. Додін, Г. Почепцов, В. Супрун, А. Грищенко, Т. Шевченко та інших. У цих роботах головна увага була зосереджена на теоретичному обґрунтуванні та нормативно-правовому врегулюванні питання необхідності вільного доступу кожної особи, яка має публічний чи приватний, пов'язаний із суспільним, інтерес, до відповідної інформації. Натомість мало дослідженою залишається проблематика правового застосування зазначених правил. Тож правове регулювання інформаційного обігу та його доктринальне дослідження ще далекі від завершення. Виходячи із характеру інформаційної сфери, неодмінно виникає юридичний конфлікт між публічним правом на отримання соціально значимої інформації і приватноправовим повноваженням щодо охорони даних особистого характеру. У цьому сенсі вкрай недостатньо в літературі аналізувалися питання дотримання критеріїв пропорційності втручання владних структур у свободу доступу до інформації, що на практиці тягне свавілля та незаконне обмеження прав людини у коментованій сфері. Вивчення вказаних аспектів інформаційних відносин є метою цієї роботи.

На сьогоднішній день в Україні прийняті базові закони, покликані врегулювати відносини в царині інформаційного обороту: «Про інформацію», «Про доступ до публічної інформації», «Про захист персональних даних» тощо. Чіткі приписи чинного національного інформаційного законодавства, на жаль, не завжди знаходять застосування у вітчизняній правозастосовній практиці. Насправді публічні органи влади часто порушують права громадян на отримання суспільно значимих відомостей. Відмови чи зволікання у доступі відбуваються під різними приводами, при цьому владний суб'єкт такі рішення про відмову ухвалює на власний розсуд, ніяк не мотивуючи або роблячи неналежну мотивацію. Типовою також є практика надання замість запитуваної іншої, зазвичай загальної інформації, яка не може задовольнити суспільні чи особисті потреби запитувача. Подібні приклади умисного чи неумисного перекручування позиції особи, яка звертається до адміністративних чи судових органів з метою

отримати належне та справедливе застосування правових норм, є досить показовими для вітчизняної правової системи.

Популярним порушенням права особи на інформацію є визнання її інформаційного запиту не відповідною дією, спрямованою на її отримання, а зверненням громадянина. Свобода шукати, одержувати та поширювати інформацію є одним із найважливіших політичних та особистих прав людини та включена в Загальну декларацію прав людини (стаття 19). У статті 34 Основного Закону України сказано, що кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб на свій вибір. У статті 32 Конституції також зазначено, що кожний громадянин має право знайомитися в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, установах і організаціях з відомостями про себе, які не є державною або іншою захищеною законом таємницею.

Спеціальними законами в Україні регулюється порядок доступу до інформації, у тому числі шляхом подання інформаційного запиту. Закон України «Про доступ до публічної інформації» визначає порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим законом, та інформації, що становить суспільний інтерес. Під публічною інформацією мається на увазі відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, яка була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим законом.

Кваліфікуючи надісланий до розпорядника інформації інформаційний запит як звернення громадянина, останній у такий спосіб робить підміну понять з метою застосування неналежних засобів реагування. Відмінності у таких способах спілкування громадянина з владою наведені у роз'ясненні Міністерства юстиції України від 03 травня 2012 року [3]. У ньому, зокрема, вказується, що право на звернення та право на доступ до публічної інформації тісно пов'язані між собою. Проте необхідно проводити розмежування звернення громадянина та запиту на інформацію. Право на звернення – це викладені у письмовій або усній формі пропозиції (зауваження), заява (клопотання) і скарги (ст. 3 Закону України «Про звернення громадян»), до суб'єктів владних повноважень, об'єднань громадян, підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, засобів масової інформації. Натомість під запитом на інформацію розуміється прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, яка знаходиться у його володінні (ст. 19 Закону України «Про доступ до публічної інформації»).

Звернення стосується відстоювання прав і законних інтересів громадянина та пропозицій до діяль-

ності суб'єктів владних повноважень, викриття їх недоліків (зауваження) в роботі. У запитах на інформацію йдеться про надання публічної інформації, якою володіє або повинен володіти її розпорядник. Тож строки і порядок реагування (а відтак і способи порушення прав особи, яка звернулася до суб'єкта владних повноважень), істотно відрізняються. Скажімо, відповідь на запит на інформацію має бути надіслана протягом 5 днів, а на звернення – 30 днів від часу їх отримання відповідним органом. Встановлення реальної суті відносин має визначальне значення для судового захисту конкретних прав особи. В іншому разі рішення правозастосовного органу неодмінно набуває ознак неналежної обґрунтованості та немотивованості, отже не може претендувати на законність.

Досить часто українські національні владні структури, будучи за законом розпорядниками інформації, відмовляються надати публічний доступ до неї громадським організаціям і окремим особам, зазначаючи, що це зашкодить приватним інтересам суб'єктів цих відомостей. При вирішенні подібних спірних питань, крім правових підходів, які полягають у забезпеченні справедливого балансу різних інтересів учасників, необхідно також враховувати загальні конвенційні приписи. Перше питання, яке виникає в цьому контексті, стосується того, під дію якої з двох статей Конвенції – 8 або 10 – підпадає питання, яке оскаржується конкретним заявником. Адже у пункті 1 ст. 10 передбачається, що «право на свободу вираження включає свободу дотримуватися своїх поглядів, одержувати і поширювати інформацію та ідеї без будь-якого втручання з боку органів державної влади». У ст. 8 вказується на недоторканість права особи на приватність, у тому числі і в інформаційній сфері. З огляду на певну недосконалість національних правових засобів організації відповідних інформаційних відносин, передусім у правозастосовній площині, пов'язано із поки що незначним періодом законодавчої уваги до вказаних процесів, важливим взірцем якої є прецедентні рішення ЄСПЛ із цього питання.

Особливо визначальною є практика Європейського суду в тій частині, у якій вона дозволяє відмежувати суспільно корисну публічну інформацію від даних, оприлюднення яких порушує право особи на приватність. Так, у справі «Пек проти Сполученого Королівства» [4] було в прецедентному порядку розглянуто питання про право людини визначати своє приватне життя і можливість ознайомлення з ним інших осіб. Заявник оскаржував як порушення його особистого права дії влади, яка публічно оприлюднила зафіксоване камерами зовнішнього вуличного спостереження його спробу вчинити самогубство. Така фіксація допомогла зберегти життя заявникові, але він вимагав визнати незаконним оприлюднення спостереження у міських теленовинах. Він оскаржив надання публічного доступу до зробленого камерою спостереження відеоматеріалу, результатом чого стала публікація в друкованому і електронному вигляді його зображень, що становить

невідповідне законній меті втручання в його право на недоторканність приватного життя, гарантоване статтею 8 Конвенції. Уряд у процесі розгляду цієї справи оспорував твердження, що право заявника на повагу його приватного життя було порушено. Віну доводив, що подія, про яку йдеться, не була елементом приватного життя заявника, враховуючи характер знятого на плівку, а також місце і обставини зйомки, а дії заявника вже носили публічний характер. Додання цих дій розголосу просто розповсюдило інформацію про публічну подію на більш широку аудиторію і не могло змінити публічного характеру первісної поведінки заявника, надати йому більш приватний характер.

Як бачимо, існує певна колізія між приватними та публічними інтересами учасників цього спору. У цій справі заявник перебував у громадському місці, проте знаходився там не для участі у якійсь суспільно значимій події і не був «публічною фігурою». Подія сталася пізно ввечері, він знаходився в збентеженому і пригніченому стані. Хоча він і йшов у громадському місці з ножом у руці, пізніше йому не було пред'явлено ніяких звинувачень у правопорушенні. Суд також вказав на характер і серйозність втручання у приватне життя заявника і визнав зацікавленість держави у виявленні та профілактиці правопорушень. Не заперечувався і той факт, що система відеоспостереження відіграє в цьому сенсі важливу роль, і що ця роль виконується більш ефективно і успішно при широкій пропаганді системи і її користі для суспільства. Тож важливим є встановлення необхідного балансу різних за своїм направленням і суттю інтересів суспільства і приватної особи.

ЄСПЛ у подібних ситуаціях вже напружував певну позицію. Так, при розгляді справи «P.G. і J.H. проти Сполученого Королівства» суд, зокрема, зазначив таке: «Існує ряд елементів, істотних для вирішення питання про те, порушене чи ні приватне життя людини діями, вчиненими за межами його житла або приватного приміщення. Оскільки існують випадки, коли люди свідомо чи навмисно залучаються до дії, які можуть фіксуватися або дійсно фіксуються в записі або висвітлюються публічним чином, розумні очікування особи щодо недоторканності його приватного життя можуть бути істотним, хоча і не обов'язково вирішальним фактором. Людина, яка йде вулицею, неминуче потрапляє в поле зору будь-якої іншої особи, також присутньої поблизу. Спостереження за допомогою технічних засобів за тим, що відбувається в певному і незмінному громадському місці (наприклад, коли працівник охорони стежить за монітором замкнутої телевізійної системи спостереження) носить такий же характер. Питання про вторгнення у приватне життя може виникнути при систематичній або постійній фіксації такого доступного сторонньому спостереженню матеріалу в будь-якого роду записі» [5, п. 57].

Оцінивши усі обставини цієї справи та значення публічно-правових і приватноправових чинників ЄСПЛ у справі «Пек проти сполученого Королів-

ства» вирішив, що у цій справі не були виявлені достатні причини, які виправдовували б пряме надання публіці кадрів із відеозапису без отримання згоди заявника на це і без маскування його зображення на кадрах. У цій справі мета профілактики правопорушень і контекст, у якому був відкритий доступ до матеріалу, вимагали особливої уваги та обережності в цьому відношенні. Суд вважає, що надання гласності відеоматеріалу в публікації новин не супроводжувалося достатніми захисними заходами, спрямованими на запобігання розкриття інформації, яка суперечить гарантіям, що забезпечують повагу до приватного життя заявника, які містяться у статті 8. Відкриття доступу до матеріалу було невідповідним легітимній меті, невиправданим втручанням у його приватне життя і порушенням статті 8 Конвенції (п.п. 85, 87).

Натомість у інших випадках за наявності подібної колізії ЄСПЛ надає перевагу публічному інтересу суспільства в отриманні інформації, яка має відношення до особистих даних про конкретну особу. Зокрема, у справі «Українська Прес-Група» проти України» [6] зазначається про суттєву роль публічного сповіщення у демократичному суспільстві. Хоча при цьому не можна переступати певні межі, зокрема щодо репутації та прав інших осіб, тим не менш обов'язком преси є передача у спосіб, сумісний із її обов'язками та відповідальністю, інформація та ідеї з усіх питань загального інтересу.

Суд нагадав, що відповідно до п. 2 ст. 10 Конвенції сфера для обмеження політичних висловлювань чи дебатів щодо питань, які становлять загальний інтерес, є дуже малою. Крім того, межа допустимої критики щодо політика є ширшою, ніж щодо приватної особи. На відміну від останнього, перший неминуче та свідомо відкриває кожне своє слово та вчинок для ретельної уваги журналістів і всього суспільства і тому має виявляти більшу терпимість. Звичайно, право на захист репутації поширюється і на політиків, коли вони виступають не як політики, проте вимоги такого захисту мають бути збалансованими з інтересами суспільства до відкритої дискусії із політичних питань (п.п. 38, 39).

Попри те, що публікації, які оцінювалися судом у цій справі, містили критику двох політиків, яка була викладена жорсткою, полемічною, саркастичною мовою, що й було для позивачів образливим і навіть шокуючим явищем, проте, обираючи свою професію, вони залишили себе відкритими для суворої критики і пильного нагляду; це той тягар, який політики мають прийняти в демократичному суспільстві. Беручи до уваги відповідні тексти і зважуючи на конфліктні інтереси, суд знаходить, що українські суди перейшли межу розсуду, надану національним органам Конвенцією. Визнання заявника винним у наклепі було вочевидь непропорційним меті, яка переслідувалася. Суд доходить висновку, що оскаржуване втручання не відповідало нагальній суспільній необхідності, яка б переважала інтерес суспільства у законній політичній дискусії щодо передвиборчої кампанії та політичних фігур,

залучених до неї. Тож стандарти українських судів у цій справі не узгоджувалися із принципами, зазначеними у ст. 10, а пояснення, які використовувалися для виправдання втручання, не можуть вважатися «достатніми» (п.п. 67–69).

Інформаційне право особи набуває ефективного характеру не лише у разі його визнання, але й обов'язково у разі гарантування можливості його подальшої реалізації. У цьому відношенні визначальним є механізм виконання судових рішень. Інакше кажучи, неналежне виконання вердикту національного суду щодо забезпечення права особи на інформацію може бути окремим предметом оскарження. Це можна проілюструвати на прикладі рішення ЄСПЛ у справі «Гусева проти Болгарії» [7]. У ній заявниця вказує, що вона як член Ради Директорів організації захисту тварин подала три запити меру свого міста про інформацію, яка стосується поводження із безпритульними тваринами та їх утриманням. Мер відмовився надати інформацію, яку вона запитувала, посилаючись або на заперечення компаній, які за договором беруть участь у процесі, або на адміністративні процедури. Пані Гусева оскаржила ці відмови в болгарських національних судах, у результаті отримавши рішення Вищого Адміністративного Суду на підтримку трьох її запитів. Але попри рішення заявниця так і не отримала запитувану інформацію. Тож, посилаючись на конвенційну ст. 10 (свобода вираження поглядів), пані Гусева скаржилася на ненадання мером інформації, яку вона запитувала, і це порушило її права отримувати і розповсюджувати інформацію, яка становить суспільний інтерес.

Розглядаючи цей спір, суд нагадав, що він невинно визнає, що суспільство має право отримувати інформацію, яка становить загальний інтерес. Його судова практика у цій сфері розвинулась у зв'язку зі свободою преси, метою якої є поширення інформації та ідей щодо таких питань. Разом із тим, суд визначив, що функції зі створення різноманітних платформ для публічних дискусій не обмежуються лише пресою. Вказані функції можуть також виконуватися і недержавними організаціями, діяльність яких теж є необхідним складником поінформованої публічної дискусії. Тому недержавні організації, як і преса, можуть бути охарактеризовані як суспільні «сторожові пси». У зв'язку з цим їхня діяльність заслуговує на той самий захист Конвенцією, який наданий пресі.

Повертаючись до обставин справи, суд зазначає, що, хоча заявниця подавала заяву від свого імені, як фізична особа, і що асоціація, яку вона представляє, не є заявником у суді, все ж метою, з якою запитувалася інформація, було поінформувати суспільство в контексті її роботи в асоціації про ставлення до

безпритульних тварин, яких підбирають на вулицях міста. Ця інформація мала пряме відношення до її роботи як члена та представника асоціації, яка активно здійснювала діяльність у сфері захисту тварин. Відтак заявниця брала участь у законному збиранні інформації, яка становила суспільний інтерес, з метою сприяння публічній дискусії у зв'язку з тим, що три остаточні судові рішення на її користь так і залишилися абсолютно не виконаними. Органи місцевої влади неправомірно втрутилися у підготовчий етап процесу інформування суспільства шляхом створення адміністративних перешкод. Так право поширювати інформацію і було порушено.

З проведеного дослідження можна зробити певні висновки. Міжнародна правозастосовна практика шляхом узагальнення та усталення своїх підходів напрацювала критерії, які дозволяють відмежувати юрисдикційну охорону приватних і публічних прав у царині інформаційної свободи людини. Для того, щоб правильно та належно за суттю здійснити юридичний захист права на інформацію, слід виявити та правильно врегулювати обставини, які забезпечують необхідний баланс між приватними інтересами конкретної особи і публічними суспільними інтересами. При цьому мають досліджуватися загальні обставини справи: наявність втручання у право з боку держави чи інших осіб, його законність і прийнятність у цивілізованому суспільстві, інші. Коли останні чинники не доведені, право особи на доступ до інформації підлягає судовому захисту.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Цибульська А.В. Право на доступ до інформації в Україні: конституційно-правовий аспект. *Вісник Дніпропетровського університету імені Альфреда Нобеля. Серія «Юридичні науки»*. 2013. № 2(5). С. 49–54.
2. Боднар І. Інформаційне право країн західної Європи. *Підприємництво, господарство і право*. 2011. № 6. С. 334–338.
3. Роз'яснення Міністерства юстиції України від 03 травня 2012 року «Право на доступ до інформації як елемент правового статусу особи». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0012323-12>.
4. Рішення ЄСПЛ від 28 січня 2003 року у справі «Пек проти Сполученого Королівства» (Peck v. The United Kingdom), заява № 44647/98. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/fre?i=001-125336>.
5. Рішення ЄСПЛ від 25 вересня 2001 року у справі «P.G. і J.H. проти Сполученого Королівства» (P. G. And J. H. v. The United Kingdom), заява № 44787/98. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/view/SO2312>.
6. Рішення ЄСПЛ від 29.03.2005 р. у справі «Українська Прес-Група» проти України», заява № 72713/01. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_382.
7. Рішення ЄСПЛ від 17 лютого 2015 року у справі «Гусева проти Болгарії», заява № 6987/07. URL: <https://cedem.org.ua/library/sprava-guseva-proty-bolgariyi/>.

Гуйван П.Д. ЗАХИСТ ПУБЛІЧНИХ ТА ПРИВАТНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ПРАВ ОСОБИ: ЧИННИКИ ЩОДО ДОСЯГНЕННЯ СУСПІЛЬНОГО БАЛАНСУ

Стаття присвячена науковому аналізу актуального юридичного питання про належну організацію обороту інформації, яка є елементом свободи слова як визначального та основоположного принципу демократії, гуманності та справедливості. У роботі визначається, що правильне правове регулювання та охорона вільного обігу даних є засадничими основами для досягнення цілей соціально-економічного

та культурного розвитку країни, поліпшення якості життя. Оцінені конкретні позиції, які мають прояви у науковій літературі, стосовно сутності інформаційного законодавства та його впливу на реальний стан відповідних відносин на міждержавному та національному рівнях. Зроблена спроба теоретичного осмислення цього питання з урахуванням практичного значення дискусій, які наразі ведуться з цього питання. У цьому контексті основними орієнтирами мають слугувати теоретичні та практичні напрацювання європейських юридичних інституцій, які ґрунтуються на застосуванні приписів Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод і прецедентній практиці Європейського суду з прав людини. Значна увага в роботі приділена питанням об'єктивного існування юридичних колізій між публічним правом на отримання соціально значимої інформації і приватноправовим повноваженням щодо охорони даних особистого характеру. Наголошено на важливості при вирішенні цієї проблематики дотримуватися критеріїв пропорційності втручання владних структур у свободу доступу до інформації, що на практиці тягне незаконне обмеження відповідних прав людини.

У статті ретельно досліджена практика Європейського суду з прав людини щодо відмежування публічних інформаційних прав особи, які захищаються за правилом ст. 10 Конвенції, від приватного права на недоторканість життя людини, включаючи і особисту інформацію про неї, що охороняється приписами конвенційної статті 8. Вивчена практика Європейського суду в тій частині, у якій вона дозволяє відмежувати суспільно корисну публічну інформацію від даних, оприлюднення яких порушує право особи на приватність. Встановлено, що кожен раз при розгляді справ Суд встановлює необхідний баланс публічного та приватного інтересу у діях учасників взаємин і лише на цій основі вирішує матеріальну сторону спору.

Ключові слова: публічний інтерес, право на приватність, доступ до інформації.

Guyvan P.D. PROTECTING A PERSON'S PUBLIC AND PRIVATE INFORMATION RIGHTS: FACTORS FOR ACHIEVING A SOCIAL BALANCE

This article is devoted to the scientific analysis of the current legal issue of the proper organization of the turnover of information, which is an element of freedom of speech as a determining and fundamental principle of democracy, humanity and justice. The paper determines that proper legal regulation and protection of free circulation of data are the fundamental basis for achieving the goals of socio-economic and cultural development of the country, improving the quality of life. The specific positions that have manifestations in the scientific literature regarding the essence of information legislation and its impact on the real state of relevant relations at the interstate and national levels have been evaluated. An attempt has been made to make a theoretical understanding of this issue, taking into account the practical significance of the discussions currently under way. It is noted that in this context, the main reference points should be the theoretical and practical developments of European legal institutions based on the application of the provisions of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms and the case law of the European Court of Human Rights. Much attention is paid to the issue of the objective existence of legal conflicts between the public right to receive socially important information and the private legal authority to protect personal data. The importance of adhering to the criteria of proportionality of the interference of the authorities in the freedom of access to information, which in practice entails illegal restriction of the relevant human rights, is emphasized.

The article illustrates the examples of government instances of delay in accessing information that occurs under different pretexts, with the authority subjecting such refusal to make its own discretion without motivating or motivating inappropriately. The negatively evaluated practice of information managers about unjustified substitution of response to an information request to another essentially essential procedure is the citizen's appeal. The case law of the European Court of Human Rights on the delimitation of public information rights of persons protected under Art. 10 of the Convention, from the private right to inviolability of life, including personal information about it, which is protected by the provisions of convention Article 8. The case-law of the European Court has been studied to the extent that it allows to distinguish publicly useful public information from information which violates the right of a person for privacy. It is established that each time the case is considered by the Court, it establishes the necessary balance of public and private interest in the actions of the parties to the relationship, and solves the material side of the dispute only on this basis. In his work, the author concluded that in order to properly and substantially exercise the legal protection of the right to information, the circumstances that provide the balance between the private interests of a particular person and the public public interests should be identified and properly settled. In doing so, the general circumstances of the case, such as the presence of interference with the law by the state or other persons, its legality and acceptability in a civilized society, should be explored.

Key words: public interest, right to privacy, access to information.